

1. Juli 1922 oppebar en Alderdomsunderstøttelse, der var større end den dem tilkommende Aldersrente, fire Femtedele af Forskelsbeløbet, dog saaledes at dette Beløb hvert Aar gaar ned med en Femtedel. Ministerens Forslag tilsigter, da der jo ikke i de nuværende Prisforhold kan findes Begrundelse for en Nedgang, at standse denne Nedgang. Allerede tidligere har vi benyttet Lejligheden til at foreslaa denne Nedgang standset. Nedgangen kunde maaske i og for sig have været berettiget, hvis man var kommet ind i en Nedgangstid med Hensyn til Priserne paa Livsfornødenheder, men i en Tid, hvor disse Priser gaar opad, og hvor man samtidig erkender, at det Dyrtidstillæg, som ganske vist er stigende med Prisstigningen, ikke er af den Art, at det paa nogen Maade dækker Prisstigningen, maa vi holde paa, at denne Nedgang i Forskelshjælpen ikke skal finde Sted. Derfor foreslaar Ministeren en anden Affattelse af dette Stykke af § 21, og den nye Affattelse gaar ud paa følgende: Da de nye Takster ændrer Grundlaget for Beregningen, foreslaas det, at Kommunalbestyrelsen kan forhøje Aldersrenten med et Beløb, der i det højeste maa udgøre $\frac{4}{5}$ af Forskellen mellem Alderdomsunderstøttelsen pr. 1. Juli 1922 og den vedkommende tilkommende Aldersrente pr. 1. April 1925. Jeg tror, at selv det ærede Medlem Hr. Kragh vil finde, at vi nu er kommet dertil, at Forskelshjælpen ikke skal glide bort, men at den skal bevares. Naar jeg nærer dette Haab, er det, fordi det ærede Medlem i sit oprindelige Forslag slet ikke havde foreslaaet, at Forskelshjælpen skulde falde bort, men derimod havde foreslaaet, at Kommunerne kunde bevare denne Forskelshjælp hele Tiden.

Vender man sig saa til Spørgsmaalet om ugifte, vil jeg her gerne sige, at den nugældende Aldersrentelov, som det vil ses af Bemærkningerne til Lovforslaget, det første Aar har kostet 66 Mill. Kr., deraf er Statens Andel $38\frac{1}{2}$ Mill. Kr. og Kommunerne Andel $27\frac{1}{2}$ Mill. Kr., men Udgifterne ved Gennemførelsen af det foreliggende Ændringsforslag er af Statistisk Departement anslaaet til $85\frac{1}{2}$ Mill. Kr., hvoraf 49 875 000 for Statskassen og 36 625 000 for Kommunerne, det vil sige, en Merudgift af ca. 20 Mill. Kr. i alt eller for Staten en Merudgift af godt 11 Mill. Kr. Det er efter min Mening Tal, som paa ingen Maade er afskrækkende. Hvis Afrustningsforslaget, hvad jeg har Grund til at haabe, skulde blive vedtaget i denne Samling, vil der ad denne Vej paa en meget nem Maade være indvundet det, som disse Ændringer vil

coste. Men selv om det nu skulde ske, at Afrustningsforslaget ikke vedtages, saa tror jeg, at det alligevel vil være muligt paa de nugældende Militærlove at foretage saadanne Beparelser, at Staten meget let vil kunne indvinde de 11 Mill. Kr., der her er Tale om.

Jeg vil gerne sige, at selv et Medlem af Venstre i og for sig har givet mig Haab; jeg tænker her paa det ærede Medlem Hr. Moltesen. Dette ærede Medlem syntes jo at tro paa, at man her i Tinget kan enes om et fremtidigt Militærvæsen, men naar han nærer denne Tro, maa han sikkert regne med meget store Militærbesparelser; ellers vilde han neppe regne med Enighed her i Tinget, han vilde neppe regne med, at vi fra vor Side skulde kunne gaa ind i Enigheden, hvis det ikke foretages en klækkelig Nedsættelse af Militærudgifterne. Altsaa synes det — saaledes forekommer det mig —, at det vil være ret let at skaffe Penge til denne Forbedring, og jeg finder, at nogen bedre Brug af disse Midler kan man ikke gøre end at anvende dem til at byde de gamle forsvarlige og gode Kaar. Heller ikke paa det ærede Medlem Hr. Martin Hansen tror jeg, at Forslaget vil virke som nogen Bussemand. Det ærede Medlem har før dvælet ved, hvor meget Aldersrenteloven, ført ud i Livet, vilde koste, og dette, at man vil naa op til 85 Mill. Kr., tror jeg ikke kommer det ærede Medlem overraskende. Naar han tidligere har beregnet Udgifterne, er han jo kommet til et Beløb paa 80 Mill. Kr., han maa altsaa gaa omkring skuffet ved at vide, at den Lov, som han under Forudsætning af enkelte Ændringer er villig til at forsvare i tykt og tyndt, kun kostede 66 Mill. Kr. og ikke som af ham beregnet 80 Mill. Kr. Det ærede Medlem beregnede den Gang oven i Købet, at Gennemførelsen af Loven vilde komme op paa 80 Mill. Kr. paa et Tidspunkt, hvor den daværende Indenrigsminister endnu ikke havde givet sin Fortolkning med Hensyn til de 25 pCt., og efter den Fortolkning kunde Udgifterne meget let ifølge det ærede Medlem Hr. Martin Hansens Regnestykke komme op paa 85 Mill. Kr. (*Martin Hansen*: 80 Mill. Kr.). Nej, den Gang, da det ærede Medlem holdt paa 80 Mill. Kr., var Fortolkningen med Hensyn til de 25 pCt. endnu ikke fremsat af den daværende Indenrigsminister, og naar den førtes ud i Livet, vilde det meget let kunne andrage 5 Mill. Kr., saa at man kom op paa 85 Mill. Kr. Jeg skal med den ærede Formands Tilladelse citere det ærede Medlems Udtalelser i saa